

Arrest

nr. 197 638 van 9 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 november 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 25 april 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 31 mei 2012 worden deze beslissingen ingetrokken.

Op 31 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 21 september 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 148 466 van 24 juni 2015 wordt de beslissing van 31 mei 2012 vernietigd.

Op 17 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2010 werd ingediend en op datum van 08.07.2015 werd geactualiseerd door :

K., B. B. A. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Tunesië

geboren te S. op (...) 1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor en een werkbelofte van BVBA T. D. G. (...). In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 31.03.2011 en 03.05.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene zou sinds 2000 in België verblijven en hij zou geïntegreerd zijn. Betrokkene staat die integratie aan de hand van verschillende getuigenverklaringen en Tunesische kappersdiploma's.

Met betrekking tot zijn verblijf sinds 2003 dienen we op te merken dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een grond tot regularisatie. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend tot de aanvraag 9bis d.d. 21.01.2010 om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. Evenmin heeft betrokkene zijn aanwezigheid kenbaar gemaakt aan de bevoegde instanties. Ter staving van zijn verblijf sinds 2000 legt betrokkene acht getuigenverklaringen voor. Geen enkele getuigenverklaring stelt betrokkene te kennen sinds 2000. De getuigenverklaringen stellen betrokkene te kennen sinds 2003 (3), sinds 2004 (2), sinds 2006 (2) en sinds oktober 2009. De getuigenverklaringen kunnen echter niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld. Het is aan betrokkene om bewijzen te leveren die zijn beweringen kunnen staven. Het administratief dossier bevat geen enkel officieel stuk waaruit blijkt dat betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevond in periode 2000-2009. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Met betrekking tot de taal stellen we vast dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij zich ingeschreven heeft om taallessen te volgen noch dat hij effectief taallessen gevolgd zou hebben.

Op de inventaris van deze aanvraag 9bis staat wel een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen vermeld, maar dit is nergens toegevoegd aan het dossier. Één getuigenverklaring meldt dat hij vloeiend Nederlands zou spreken en een andere getuigenverklaring stelt dat de communicatie niet altijd even vlot verliep en gebeurde met handen en voeten. We stellen dus vast dat betrokkene voor de periode van 2000 tot 2015 één getuigenverklaring voorlegt die beweert dat hij vloeiend Nederlands zou spreken. Deze getuigenverklaring ging niet gepaard met bewijsstukken die de loutere bewering ondersteunen. Bovendien wordt ze tegengesproken door andere getuigenverklaringen en heeft ze een gesolliciteerd karakter omdat ze in functie van betrokkene werd opgesteld. We concluderen dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij de Nederlandse taal beheerst.

Betrokkene legt verder zeven getuigenverklaringen voor. Slechts drie getuigenverklaringen spreken zich uit over de eventuele integratie van betrokkene. De overige getuigenverklaringen dienen ter staving van zijn verblijf sinds 2003, 2004 of 2006. De meldingen van integratie zijn erg beperkt, met name: betrokkene is vriendelijk en betrokkene heeft zich goed aangepast. Bovendien hebben deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter omdat ze in functie van betrokkene werden opgesteld. We stellen dus vast dat ter staving van zijn sociale banden en zijn karakter betrokkene zeven getuigenverklaringen voorlegt en dit voor de periode van 2000 tot 2015. Dit weegt niet op tegen de sociale banden in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft.

Tenslotte legt betrokkene nog zijn Tunesisch kappersdiploma voor evenals bewijzen van aanvullende kappersopleidingen. Echter, dit toont niet aan dat hij in België geïntegreerd is enkel dat hij een opleiding genoten heeft in Tunesië. Bovendien stellen we vast dat het voorgelegde arbeidscontract over tuinondernemingen gaat en dat betrokkene dus geen gebruik heeft gemaakt van zijn diploma om hier werk te vinden.

We stellen bovendien vast dat betrokkene zijn dossier in de periode sinds 21.01.2010 niet heeft geactualiseerd, met uitzondering van de actualisatie d.d. 14.07.2015 die een adreswijziging doorgeeft maar geen enkel nieuw stuk voorlegt met betrekking tot zijn integratie. Voor de periode van 20.01.2010 tot op heden ontbreekt dus elk bewijs van integratie. Het is nochtans aan betrokkene om zijn dossier op te volgen en aan te vullen. Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag.

Betrokkene slaagt er aldus in zijn aanvraag niet in elementen aan onze diensten voor te leggen die kunnen weerleggen dat de integratie, sedert november 2005, op weegt tegen de integratie in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

(...)"

Op 17 september 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 181 467.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Schending van het consistentiebeginsel

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

II.1.2. Dat de motivering van deze beslissing wederom geenszins afdoende en correct is behoeft evenwel geen betoog.

Immers, in deze negatieve beslissing wordt enerzijds geargumenteed dat de instructie van de staatssecretaris dd. 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State zodat verzoekende partij zich hierop niet langer kan beroepen.

Daarnaast wordt geargumenteed dat er geenszins sprake zou zijn van enige reden om over te gaan tot regularisatie, en dat verzoekende partij enkel zou geïntegreerd zijn ten gevolge van zijn eigen houding ?!?. De getuigenverklaringen die verzoekende partij heeft neergelegd zouden een gesolliciteerd karakter hebben. Dit is uiteraard een evidentie.

De bestreden beslissing motiveert dan ook volkomen ten onrechte dat er geen redenen werden aangebracht om te besluiten tot gegrondheid van het verzoek tot regularisatie krachtens art. 9bis Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Welnu, in casu kan geenszins op redelijke wijze worden betwist dat weldegelijk argumenten werden aangebracht die aangeven dat het verzoek tot verblijfsmachtiging gegrond voorkwam.

Dat een dergelijke motivatie niet van aard is om de bestreden beslissing te schragen behoeft geen betoog. In casu is de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden.

II.1.3. Het consistentiebeginsel vergt uiteraard dat de feitelijke en juridische motieven die de bestuurshandeling, c.q. de bestreden beslissing, schragen, elkaar niet mogen tegenspreken of uitsluiten.

Ter zake kan verwezen worden naar arrest 60.981 van de Raad van State d.d. 15 juli 1996 in de zaak A.69.796/IV-15.852 (eigen markering).

'Overwegende dat blijkens de uiteenzetting van het middel het herleid mag worden tot de schending van de materiële motiveringsplicht; dat wat verzoekster de bestreden beslissing immers verwijt is dat deze niet op deugdelijke motieven is gebaseerd; dat een zodanig verwijt niet gepaard kan gaan met de stelling dat men de motieven van de bestreden beslissing niet kent, de enig stelling waarmee men zich nuttig op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen; dat ondeugdelijkheid van de motieven kan voortvloeien uit het feit dat de motieven hetgeen is beslist in redelijkheid niet kunnen dragen - wat onverenigbaar is met het zogenaamde redelijkheidsbeginsel -, uit het feit dat de motieven het resultaat niet zijn van een zorgvuldig onderzoek - wat onverenigbaar is met het zogenaamde zorgvuldigheidsbeginsel - of uit het feit dat de motieven elkaar tegenspreken - wat onverenigbaar is met het zogenaamde consistentiebeginsel;'

II.1.4. De thans bestreden beslissing verwijst ook naar het schrijven van 26 januari 2011.

De volgende zin springt onmiddellijk in het oog:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België."

Dit is echter opmerkelijk aangezien verwerende partij, in de thans bestreden beslissing stelt dat haar verblijf sedert 2000 en haar integratie in die periode niet kan aanvaard worden. Er zouden geen bewijzen voorliggen.

Verwerende partij heeft dus enigszins toe dat verzoekende partij verankerd is in België om daarna te stellen dat dit opeens niet meer zou zijn en te concluderen dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Als de duurzame lokale verankering in 2011 aanvaard wordt, dient zij zeker anno 2015 worden aanvaard. Het spreekt voor zich dat de duurzame verankering en de integratie onlosmakelijk afhankelijk zijn van de duur van het verblijf in België. Haar sociale verankering en integratie kunnen er dus enkel maar op vooruit gegaan zijn sedert 2011.

Bovendien is de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk en werden de buitengewone omstandigheid, onder andere een duurzaam verblijf sedert 2000, ontegensprekelijk aanvaard door verwerende partij.

Het spreekt voor zich dat verwerende partij haar eigen redering volledig tegensprekt in de thans bestreden beslissing. Verwerende partij geeft toe dat verzoekende partij goed geïntegreerd is in België, maar stelt dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Ook in de ongegrondheidsbeslissing dd. 31.05.2012, die overigens vernietigd werd door uw Raad omwille van een contradictorische redenering, wordt het verblijf van verzoekende partij sedert 2000 geenszins betwist.

Verwerende partij ziet dat zij door haar vorige redenering met de rug tegen de muur staat en motiveert thans op het feit dat er geen enkele getuige zou stellen dat zij verzoekende partij sedert 2000 kennen in België. Verwerende partij stelt met andere woorden opeens de duur van het verblijf in België in vraag. De getuigenverklaringen die reeds voorliggen sedert 2010 en waarover verwerende partij nooit een woord heeft gerept zouden plots niet meer weerhouden kunnen worden omdat deze verklaringen niet zouden gepaard gaan met bewijsstukken...

Dit is niet redelijk.

Nochtans zou een duurzame verankering in België en dit sinds 2000, of volgens de redenering van verwerende partij sedert 2003, toch wel een reden mogen zijn van regularisatie.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

II.1.5. Het spreekt dan ook voor zich dat huidig middel gegrond dient verklaard te worden en dat bijgevolg de thans bestreden beslissing vernietigd en geschorst moet worden."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het consistentiebeginsel.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij in het schrijven van 26 januari 2011 de duurzame lokale verankering aanvaardde, waardoor de integratie anno 2015 zeker aanvaard dient te worden. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat de duurzame lokale verankering er enkel op vooruit kan zijn gegaan sedert 2011. In de ongegrondheidsbeslissing van 31 mei 2012 zou bovendien het verblijf van verzoeker in België sedert 2000 geenszins betwist worden, terwijl zij in de thans bestreden beslissing de duur van het verblijf wel in vraag stelt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen verwerende partij heeft beslist dat verzoekers aangevoerde elementen niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

Verwerende partij beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan zij vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Daargelaten de vraag of het schrijven van 26 januari 2011 effectief een erkenning inhoudt van de lokale verankering, nu dat schrijven immers een standdaarschrijven betreft en enkel de bedoeling had om verzoeker de mogelijkheid te bieden zich te richten tot het bevoegde gewest, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat er sindsdien geen enkel stuk meer werd voorgelegd die de verdere integratie van verzoeker staft.

Verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing dienaangaande weinig ruimte voor discussie laat en duidelijk stelt dat dat verzoeker zijn aanvraag in de periode van 21 januari 2010 tot en met vandaag niet heeft geactualiseerd, met uitzondering van de adreswijziging die op 14 juli 2015 aan verwerende partij kenbaar werd gemaakt.

Het kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid om de elementen die ten tijde van de aanvraag d.d. 21 januari 2010 werden overgemaakt, te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in casu 17 september 2015.

Het komt aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag te actualiseren, en hiervoor de nodige stukken voor te leggen. Derhalve rust op verzoeker de wettelijke verplichting te allen tijde de nodige belangstelling te tonen voor de zaak die door hem aanhangig werd gemaakt, en wordt er van hem verwacht dat hij te allen tijde de nodige informatie kan verschaffen die nuttig is voor de beoordeling van het belang/gegrondheid van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

Verweerder verwijst ter zake naar volgende rechtspraak van de Raad van State:

"Een verzoekende partij die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen." (R.v.St. nr. 221.810 dd. 18 december 2012)

In casu kan niet dienstig worden ontkend door verzoeker nalatig heeft gehandeld, nu inmiddels 5 jaar is verstreken zonder dat hierbij door de verzoeker bijkomende stukken werden voorgelegd.

Het schrijven van 26 januari 2011 waarop verzoeker zich integraal beroept kan niet aanzien worden als een blanco cheque om zomaar zijn lokale verankering te blijven aanvaarden. De lokale verankering betreft immers een voortdurend proces waaraan moet gewerkt worden en dat onderhouden moet worden.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag ter staving van zijn verblijf en integratie in België slechts getuigenverklaringen voor, alsook een Tunesische kappersdiploma, waarvan hij nooit gebruikt heeft gemaakt en het bewijs dat hij in Tunesië kappersopleidingen heeft genoten. Er wordt gesteld dat de getuigenverklaringen niet weerhouden kunnen worden, aangezien die niet gepaard gingen met bewijsstukken die de beweringen van de getuigen ondersteunen en gelet op het gesolliciteerd karakter van die verklaringen die in functie van verzoeker werden opgesteld. Er wordt eveneens gemotiveerd dat verzoeker geen bewijs levert de Nederlandse taal machtig te zijn of taallessen te hebben gevolgd of te volgen. Verzoeker laat die motieven echter geheel onbesproken.

Verzoeker beperkt zich tot een hypothetische bewering als zou zijn lokale verankering er enkel op vooruit zou kunnen zijn gegaan sedert het schrijven van verwerende partij, doch levert hiervan geen enkel bewijs. Indien het volgens verzoeker voor zich spreekt dat zijn lokale verankering er op vooruit zou kunnen zijn gegaan, dan kan zich de vraag worden gesteld waarom hij heeft nagelaten hiervan bewijsstukken voor te leggen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld dat verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verwerende partij te oordelen dat verzoeker er met de door hem in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet in slaagt aan te tonen dat zijn integratie, sedert november 2005, opweegt tegen de integratie in zijn land van herkomst, waar verzoeker geboren en opgegroeid is en waar zijn hele familie verblijft. Verwerende partij oordeelde derhalve terecht dat om die reden de integratie van verzoeker onmogelijk een grond voor regularisatie kan uitmaken.

Het loutere betoog van verzoeker dat verwerende partij niet vermag terug te komen op zijn eerdere vaststelling, toont allerm minst de incorrectheid van de motieven van de beslissing aan.

In casu noopt de uitgebreide motivering tot het besluit dat de verwerende partij allerm minst zijn discretionaire bevoegdheid middels een schending van het redelijkheidsbeginsel heeft overschreden, zodat geheel terecht de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Verwerende partij benadrukt dienaangaande nog dat de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011), waarover aldus op discretionaire wijze worden geoordeeld.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat in de vernietigde beslissing d.d. 31 mei 2012 verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied sedert 2000 geenszins wordt erkend. Er wordt in die beslissing immers slechts gesteld dat "betrokkene beweert dat hij sinds 2000 in België (verblijft)". Verzoekers betoog als zou verwerende partij opeens de duur van verblijf in vraag stellen, faalt derhalve. Noch in de vernietigde beslissing van 31 mei 2012, noch in de thans bestreden beslissing wordt erkend als zou verzoeker bewezen hebben alhier sedert 2000 te verblijven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de door hem voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt. Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.1.3.2. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire

vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, hetgeen betekent dat de ingeroepen elementen om het verblijf toe te staan, niet werden aanvaard.

2.1.3.3. In zijn aanvraag van 25 november 2009 heeft verzoeker samengevat het volgende aangehaald inzake de elementen om hem een verblijf toe te staan:

- ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België;
- werk + duurzame lokale verankering;
- arbeidsovereenkomst bij bvba T.D.G.;
- getuigenverklaringen;
- kappersdiploma.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.4. Verzoeker wijst op een schrijven van de verwerende partij van 26 januari 2011 waarin wordt gesteld *“U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België”*. Verzoeker werpt op dat in de thans bestreden beslissing zijn verblijf sedert 2000 en zijn integratie in die periode niet worden aanvaard omdat er geen bewijzen van voorliggen. Hij stelt dat de verwerende partij enerzijds toegeeft dat hij verankerd is in België om dan nu te stellen dat dit opeens niet meer zo zou zijn en dit dan ook geen reden tot regularisatie vormt. Verzoeker voert aan dat wanneer zijn duurzame lokale verankering in 2011 wordt aanvaard, deze ook in 2015 moet worden aanvaard.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker niet ingaat op de verschillende elementen die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aanhaalt om te motiveren waarom de integratie van verzoeker als onvoldoende wordt geacht. Verzoeker bouwt zijn argumentatie rond het schrijven van de verwerende partij van 26 januari 2011 waarin gesteld wordt dat verzoeker het bewijs levert van een duurzame lokale verankering. De Raad benadrukt in dit verband dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt met betrekking tot de vraag of er reden is om een vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Uit het gegeven dat de verwerende partij in haar eerder schrijven van 26 januari 2011 aangaf dat verzoeker een duurzame verankering aantoonde, volgt verder nog niet dat de verwerende partij hierbij aangaf dat zij van oordeel was dat deze lokale verankering volstond om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden toe te kennen. Dit is niet gebeurd in 2011 en ook niet met huidige bestreden beslissing. De beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de voorgelegde elementen komt de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk over.

Waar verzoeker nog aanstipt dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en er aldus buitengewone omstandigheden waaronder zijn duurzaam verblijf in België sedert 2000 werden aanvaard, wordt vooreerst opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en wordt verzoeker vervolgens niet bijgetreden nu in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn verblijf in België sedert 2000 wordt overwogen dat *“(g)een enkele getuigenverklaring stelt betrokkene te kennen sinds 2000”*. Verzoeker laat na te concretiseren waaruit hij afleidt dat zijn duurzaam verblijf sedert 2000 ontegensprekelijk werd aanvaard door de verwerende partij. Ook uit het schrijven van de verwerende partij van 26 januari 2011 kan niet worden afgeleid dat zij het verblijf van verzoeker in België sinds 2000 erkent.

Verzoeker werpt op dat in de thans bestreden beslissing zijn verblijf in België sinds 2000 in vraag wordt gesteld, terwijl zijn getuigenverklaringen sedert 2010 voorliggen en de verwerende partij er nooit met een woord heeft over gesproken en ze nu plots niet langer worden weerhouden wat onredelijk is. Verzoeker betwist evenwel niet dat "(G)een enkele getuigenverklaring stelt betrokkene te kennen sinds 2000". Evenmin betwist verzoeker dat "(d)e getuigenverklaringen stellen betrokkene te kennen sinds 2003 (3), sinds 2004 (2), sinds 2006 (2) en sinds oktober 2009" en dat "(d)e getuigenverklaringen (...) niet weerhouden (kunnen) worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld". Met een dergelijke summiere uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Waar verzoeker nog meent dat een duurzame verankering in België toch wel een reden mag zijn tot regularisatie en er ten onrechte wordt aangegeven dat er geen redenen zijn om te besluiten tot de gegrondheid van de aanvraag, wordt benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen bepaling bevat die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door de aanvrager aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn (RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede Middel

Schending materiële motiveringsplicht

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.2.1. Verwerende partij argumenteert opnieuw dat verzoekende partij zou geregulariseerd worden onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Als de verwerende partij niet zo haastig te werk had gegaan, kon verzoekende partij misschien een plausibele reden gegeven hebben waarom zij dit nog niet kon.

De werkgever van verzoekende partij heeft per abuis haar sociale zekerheid niet op tijd betaald, waarvan verzoekende partij de dupe werd.

Verzoekende partij heeft de beste intentie en door een vergetelheid van anderen, kan zij haar verblijfsrecht verliezen.

Verzoekende partij begrijpt dat verwerende partij geen boodschap heeft aan deze feiten, maar verzoekende partij zou toch willen vragen haar een nieuwe kans te geven om alsnog haar arbeidskaart B te kunnen bekomen. Verzoekende partij is immers van goede wil.

II.2.2. De verwerende partij stelt tevens in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de instructie van de staatssecretaris dd. 19 juli 2009 omdat deze vernietigd zou zijn door de Raad van State.

Als deze redenering doorgetrokken wordt kan de verwerende partij zich ook niet blijven vasthouden aan het feit dat verzoekende partij haar arbeidskaart B zou moeten voorleggen.

Deze voorwaarde volgt echter uit de vernietigde instructie waar men zich niet meer mag op beroepen. Dus ook de verwerende partij niet.

II.2.3. Daarenboven kan evenmin op redelijke wijze worden betwist dat er in casu sprake is van een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11juni 2002,nr. 107.624).

Welnu, in casu kan moeilijk worden voorgehouden dat de huidige bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen.

II.2.4. Verzoekende partij krijgt het verwijt dat zij haar regularisatieaanvraag ex artikel 9bis niet zou geactualiseerd hebben.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij deze stelling maar al gemakkelijk poneert. Immers, de aanvraag werd op 21 januari 2010 ingediend. Op 20 september 2011 werd een ongegrondheidsbeslissing genomen door verwerende partij. Op 31 mei 2012 werd de ongegrondheidsbeslissing dd. 20.09.2011 ingetrokken en werd er onmiddellijk een nieuwe ongegrondheidsbeslissing betekend. Verzoekende partij had beroep aangetekend en dit verzoekschrift bleef hangende bij de RvV tot eind juni 2015. Het betrof geen procedure in volle rechtsmacht dus er konden geen nieuwe stukken worden aangewend.

Ook na de vernietiging van Uw Raad in juni 2015 werd na een kleine drie maand onmiddellijk opnieuw een ongegrondheidsbeslissing genomen. De verwerende partij speelt wel zeer kort op de bal.

Verzoekende partij verdenkt verwerende partij ervan telkens danig vlug te beslissen uit schrik dat verzoekende partij nieuwe stukken zou aanwenden. Uiteraard is deze houding van verwerende partij allesbehalve redelijk te noemen.

Verwerende partij kan bovendien op gelijk welk moment documenten opvragen bij verzoekende partij of haar raadsman.

Verwerende partij heeft niet eens de kans gelaten aan verzoekende partij om haar humanitaire regularisatie te actualiseren alvorens opnieuw een negatieve beslissing te betekenen.

II.2.5 Bovendien kan verwerende partij geen ongegrondheidsbeslissing nemen louter en alleen maar omdat verzoekende partij zou nagelaten hebben haar aanvraag te actualiseren. Het is immers buiten de wil van verzoekende partij dat haar aanvraag reeds vijf jaar hangende is. Verwerende partij kon haar in 2011 of in 2012 ook hebben geregulariseerd in plaats van telkens beslissing te nemen in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verwerende partij blaast hier wel hoog van de toren.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar rechtspraak van uw Raad en de Raad van State. Alhoewel deze rechtspraak gaat over het actualiseren van een medische regularisatie, meent verzoekende partij dat deze in casu ook van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag geen weigeringsbeslissing nemen omdat betrokkene zijn dossier niet spontaan zou hebben geactualiseerd. Zelfs al is de termijn tussen de aanvraag en de beslissing erg lang, dan nog kan verwerende partij geen actualisatie opleggen. Deze bijkomende voorwaarde is niet voorzien in de wet (RvS 222.232, 24 januari 2013). De DVZ heeft ook niet om een actualisatie verzocht (RvV 30 maart 2012, nr. 78 538), dit arrest geeft de interpretatie van het arrest RvV 49 672, 18 oktober 2010 waarnaar de DVZ vaak foutief refereert (RvV 83 036, 15 juni 2012).

Aan verzoekende partij werd niet gevraagd haar humanitaire regularisatie aan te vullen en toch wordt dit haar verweten, er kan onmogelijk worden voorgehouden dat de beginselen van behoorlijk bestuur inzake zorgvuldigheid werden gerespecteerd.

II.2.6. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing onherroepelijk gevestigd is en desgevolge vernietigd en geschorst dient te worden."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat indien verwerende partij niet zo haastig aan het werk was geweest, hij misschien een plausible verklaring zou hebben kunnen geven waarom hij geen arbeidskaart B kon voorleggen. Verzoeker zou de beste intentie hebben en door de vergetelheid van andere zou hij zijn verblijfsrecht kunnen verliezen. Hij betoogt dat verwerende partij maar al te gemakkelijk zou poneren dat hij zijn aanvraag niet geactualiseerd zou hebben, terwijl verwerende partij zeer kort op de bal zou spelen.

Hij vervolgt dat verwerende partij niet kan blijven vasthouden aan het feit dat verzoeker een arbeidskaart diende voor te leggen, nu zij in de bestreden beslissing stelt dat de instructie vernietigd is.

Verwerende partij zou tot slot de aanvraag niet ongegrond kunnen verklaren, omdat verzoeker zijn aanvraag niet geactualiseerd zou hebben.

Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat in de mate dat verzoeker bijkomende elementen ter kennis wenste te brengen aan de verwerende partij, het hem uiteraard vrij stond hiervoor de nodige stappen te ondernemen.

Het komt immers aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag te actualiseren, en hiervoor de nodige stukken voor te leggen. Derhalve rust op verzoeker de wettelijke verplichting te allen tijde de nodige belangstelling te tonen voor de zaak die door hem aanhangig werd gemaakt, en wordt er van hem verwacht dat zij te allen tijde de nodige informatie kan verschaffen die nuttig is voor de beoordeling van het belang/gegrondheid van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

Er kan niet ontkend worden door verzoeker dat hij nalatig heeft gehandeld, nu inmiddels 5 jaar is verstreken zonder dat hierbij door hem bijkomende stukken werden voorgelegd. Zijn betoog dat indien verwerende partij niet zo haastig aan het werk zou zijn geweest, hij misschien een plausible verklaring zou hebben kunnen geven omtrent het niet voorleggen van een arbeidskaart B, is derhalve niet ernstig.

Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker er van op de hoogte was dat een beslissing in het kader van zijn regularisatieaanvraag nakend was, nu de vorige beslissing door de Raad bij arrest nummer 148.466 van 24 juni 2015 werd vernietigd. Desalniettemin liet verzoeker na zijn aanvraag te actualiseren, behoudens zijn adreswijziging. Het feit dat verzoeker in staat was een adreswijziging door te geven aan verwerende partij voorafgaande aan het nemen van de bestreden beslissing, bewijst dat hij wist dat hij alle nuttige informatie in het kader van zijn regularisatieaanvraag kon overmaken. Verzoekers betoog als zou hij de beste intentie hebben en door de vergetelheid van andere zijn verblijfsrecht kunnen verliezen en als zou verwerende partij haastig aan het werk zijn gegaan, faalt volledig.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie dd. 19.07.2009 werd vernietigd. Verder in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de door verzoekende partij aangehaalde gronden tot regularisatie, die door verwerende partij op basis van een gedegen wijze worden afgewezen. Daarbij wordt niet gesteund op de criteria van de vernietigde instructie, zodat het hele betoog van verzoeker grondslag mist.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat geen ongegrondheidsbeslissing werd genomen omdat verzoeker naliet zijn aanvraag te actualiseren. Er werd een ongegrondheidsbeslissing genomen nadat de door verzoeker aangevoerde elementen en overgemaakte stukken werden beoordeeld. Verwerende partij oordeelde geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. In het tweede middel werpt verzoeker op dat indien verwerende partij niet zo haastig te werk was gegaan, hij had kunnen toelichten dat zijn arbeidskaart werd geweigerd omdat de werkgever per abuis de sociale zekerheid niet tijdig had betaald. Verzoeker stelt te begrijpen dat verwerende partij geen boodschap heeft aan deze feiten maar vraagt om hem een nieuwe kans te geven om alsnog de arbeidskaart B te kunnen verkrijgen omdat hij van goede wil is.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker deze gegevens niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem niet ter kennis werden gebracht. Door er nog op te wijzen dat verwerende partij "haastig" te werk ging, maakt hij niet aannemelijk dat hij deze gegevens niet aan het bestuur had kunnen overmaken.

Verzoeker laat verder gelden dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij zich niet kan beroepen op de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en dat wanneer deze redenering wordt doorgetrokken verwerende partij niet kan blijven vasthouden aan het feit dat verzoeker een arbeidskaart B zou moeten voorleggen omdat deze voorwaarde volgt uit voormelde instructie die vernietigd werd zodat ook verwerende partij er zich niet langer kan op beroepen.

Er wordt op gewezen dat verzoeker bij zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Over dit element moest verwerende partij bijgevolg motiveren. Verwerende partij heeft hierover gemotiveerd dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst geen aanleiding heeft gegeven tot een arbeidskaart en daarom geen grond vormt voor regularisatie. Dat de arbeidsovereenkomst geen aanleiding gaf tot een

arbeidskaart steunt op de gegevens van het administratief dossier, zodat verwerende partij deze informatie mocht gebruiken. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

Door te stellen dat de verwijzing naar het toekennen van een arbeidskaart volgt uit de vernietigde instructie doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat hij zelf een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag en dat hij dit element beantwoord wilde zien. Verwerende partij aanvaardt de arbeidsovereenkomst niet als element dat tot regularisatie kan leiden en steunt zich daarbij op de vaststelling dat deze arbeidsovereenkomst in het verleden geen aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van een arbeidskaart zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

Voorts werpt verzoeker op dat het onzorgvuldig is om hem te verwijten dat hij zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd. Hij stipt aan dat hij zijn aanvraag op 21 januari 2010 heeft ingediend en deze vervolgens op 20 september 2011 ongegrond werd bevonden. Nadat deze beslissing op 31 mei 2012 werd ingetrokken, werd onmiddellijk een nieuwe beslissing betekend. Verzoeker stipt aan dat hij tegen deze beslissing beroep had aangetekend en zijn zaak hangende bleef tot eind juni 2015, dat het geen procedure in volle rechtsmacht betrof en er aldus geen nieuwe stukken konden worden bijgebracht. Nadat de Raad deze beslissing dan vernietigde nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een kleine drie maanden later opnieuw een beslissing waarbij zijn aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ervan te verdenken zodanig vlug te beslissen uit schrik dat hij nieuwe stukken zou aanbrengen, wat onredelijk is.

Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door drie maanden na het arrest van de Raad een nieuwe beslissing te nemen. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat er wel een actualisatie was op 14 juli 2015 maar dat dit enkel een adreswijziging betrof en geen nieuwe informatie bevatte over verzoekers integratie. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker heeft dus na het vernietigingsarrest van 24 juni 2015 en voor de datum van de nieuwe beslissing, 17 september 2015, wel contact opgenomen met het bestuur maar hij heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt om verdere informatie te geven of te actualiseren.

Waar verzoeker nog opwerpt dat verwerende partij op gelijk welk moment documenten kan opvragen aan hem of aan zijn raadsman wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de rechtspraak van de Raad en de Raad van State inzake de medische regularisatieprocedure waaruit volgens hem blijkt dat het bestuur geen weigeringsbeslissing mag nemen om de enkele reden dat de vreemdeling zijn aanvraag niet spontaan zou hebben geactualiseerd.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt er vooreerst op gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest met nr. 222.232 van 24 januari 2013 van de Raad van State en de arresten met nrs. 78 538 en 83 036 van respectievelijk 30 maart 2012 en 15 juni 2012 van de Raad kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu* verzoekers aanvraag niet ongegrond werd bevonden louter wegens het gebrek aan actualisatie. In tegenstelling tot de zaken waarnaar verzoeker verwijst bespreekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris alle door verzoeker aangebrachte elementen en stelt hij "*bovendien*" vast dat verzoeker zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.2.3.2. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het vertrouwensbeginsel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandelingen)

II.3.1. Het verzoek tot machtiging tot verblijf dat door verzoekende partij werd ingediend baseerde zich zoals de bestreden beslissing terecht stelde grotendeels op de instructie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald werd in het initieel verzoekschrift gewag gemaakt van de toepassing van punt 2.8.A en art. 2.8.B van de instructie.

II.3.2. Terecht stelt de bestreden beslissing dat de instructie dd. 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

II.3.3. De bestreden beslissing gaat evenwel volkomen ten onrechte voorbij aan het feit dat de verwerende partij onmiddellijk na dit vernietigingsarrest in de media en op de website van DVZ te kennen gaf dat de instructie loyaal zou worden uitgevoerd, dit door toepassing van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris.

Immers, zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben meermaals bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden.

Ten andere dient te worden opgemerkt dat ook met het aantreden van een nieuwe Staatssecretaris geen enkele tegenovergestelde communicatie werd gevoerd.

II.3.4. In casu is er dan ook sprake van een manifeste schending van het vertrouwensbeginsel.

Het belang van het vertrouwensbeginsel voor het contentieux als in casu wordt ten zeerste onderstreept in een zeer recent artikel van A. MORTELMANS:

“Regularisatie, overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van de regeerakkoorden van 18 maart 2008, N.J.W., 42, nr, 40, ev,

Cfr inzonder randnummer 45:

“De aanspraak op honorering van de opgewekte verwachtingen neemt toe naarmate de gedaan belofte en toezeggingen meer specifiek rechten scheppen voor de burger dan wel indien de overheid het rechtssubject heeft aan gestuurd om deze of gene beslissing te nemen; Of zoals de Raad van State stelde in een arrest van 24 september 2001: “La possibilité de réclamer de la protection de la confiance légitime suppose une situation laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées”...

Welnu het bestuur heeft onmiskenbaar bepaalde toezeggingen gedaan, met name dat de criteria onverkort zouden worden toegepast, zodat het bestuur ook door deze toezeggingen is gebonden.

In de bestreden beslissing wordt evenwel zondermeer gesteld dat geen toepassing meer kan worden gemaakt met de criteria van de vernietigde instructie, waar eerder werd gesteld dat deze criteria onverkort verder zouden worden toegepast.

Het bestuur komt met andere woorden zomaar terloops hangende procedures terug op eerder gedane, voor het bestuur bindende, toezeggingen.

Een dergelijke beslissing is uiteraard onaanvaardbaar en maakt een inbreuk uit door het bestuur op het rechtmatig gewekt vertrouwen van de burger.

II.3.5. Maar er is meer.

Niet enkel komt het bestuur terug op eerder gedane toezeggingen er wordt in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd hoe een dergelijke beslissing wordt verantwoord.

Er werd aldus de algemeen bekende toezegging gedaan dat de instructie de facto zou worden toegepast. Doch in concreto wordt zondermeer gesteld dat geen toepassing kan gemaakt worden van de criteria van de instructie.

Waarom de algemeen geldende richtlijn in het concrete geval van verzoekende partij plots niet meer van toepassing zou zijn, is concludent volstrekt onduidelijk. Hieromtrent wordt immers niet in de minste motivering voorzien.

II.3.6. Ondergeschiedt, in het onmogelijke geval Uw Raad de schending van het vertrouwensbeginsel niet zou weerhouden, meent verzoekende partij dat in casu eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.²

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene – dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen – de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

II.3.7. Immers, zelfs al zou verzoekende partij zich niet meer op de letterlijke toepassing van de vernietigde instructie mogen beroepen, dan nog kan verwerende partij niet ontkennen dat deze instructie een indicatie gaf van wat verwerende partij belangrijk vond/ vindt om te kunnen overgaan tot regularisatie.

Bijgevolg meent verzoekende partij dat in casu op verwerende partij een “verhoogde” motiveringsplicht rust indien zij een regularisatie, ingediend op grond van de nadien vernietigde instructie, niet inwilligt.

Immers, verwerende partij heeft zelf de verwarring gesticht.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom haar duurzame lokale verankering plots niet meer belangrijk is, louter en alleen omdat zij illegaal is, terwijl het schrijven van 26 januari 2011 nog het tegenovergestelde suggereerde.

Nochtans was integratie een centraal punt in de vernietigde instructie. Idem arbeidscontract.

Verzoekende partij meent dan ook dat de motivering niet afdoende is en beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In ondergeschikte orde voert verzoeker in het derde middel een schending aan van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijt verwerende partij het vertrouwensbeginsel te hebben geschonden, nu zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer toepast terwijl zij bepaalde toezeggingen zou hebben gedaan.

De motiveringsplicht zou eveneens geschonden zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de instructie van 15 juli 2009, waarnaar verzoeker verwijst, vernietigd werd door de Raad van State.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat die "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

In haar arrest nummer 43 038 van 5 mei 2010 oordeelde de Raad voor vreemdelingenbetwisting dienaangaande het volgende: "De Raad wijst er vooreerst op dat inzoverre de verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, deze instructie bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 werd vernietigd zodat de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op voornoemde vernietigde instructie".

Waar verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat, daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven, die praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel en op het rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Ook verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekers kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoeker kan evenmin voorhouden als zou de motiveringsplicht geschonden zijn, nu in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de vernietigde instructie, het niet voorleggen van een arbeidskaart en de voorgehouden verankering in België. Voor wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen derhalve betreft, dient te worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, zodat geen schending van die bepalingen wordt aangetoond. (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat geen rekening wordt gehouden met verzoekers voorgehouden verankering omdat hij illegaal in België verblijft. Verzoeker gaat dienaangaande volledig voorbij aan de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing, waardoor zijn betoog faalt.

Het derde middel is niet ernstig."

2.3.3.1. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk*

bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Bijgevolg bestaat deze instructie niet meer en kan verzoeker er zich niet op beroepen.

2.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker er niet in slaagt om elementen in zijn aanvraag voor te leggen die kunnen aantonen dat zijn integratie in België opweegt tegen de integratie in zijn land van herkomst.

Verzoeker werpt op niet te begrijpen waarom zijn duurzame lokale verankering plots niet meer belangrijk is louter en alleen omdat hij *"illegaal is"* terwijl het schrijven van 26 januari 2011 nog het tegenovergestelde suggereerde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat zijn duurzame lokale verankering niet wordt aanvaard als grond voor regularisatie omdat *"de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd"*, hij zich *"bewust genesteld (heeft) in illegaal verblijf"*, *"(g)een enkele getuigenverklaring stelt betrokkene te kennen sinds 2000"*, *"(d)e getuigenverklaringen niet weerhouden (kunnen) worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld"*, *"(h)et administratief dossier (...) geen enkel officieel stuk (bevat) waaruit blijkt dat betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevond in periode 2000-2009"*, dat hij *"geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij zich ingeschreven heeft om taallessen te volgen noch dat hij effectief taallessen gevolgd zou hebben"*, dat hij één getuigenverklaring voorlegt die beweert dat hij vloeiend Nederlands spreekt, dat deze *"niet gepaard (ging) met bewijsstukken die de loutere bewering ondersteunen"*, wordt tegengesproken door een andere getuigenverklaring en een gesolliciteerd karakter heeft. Tevens wordt gewezen op het gebrek aan actualisatie en wordt geconcludeerd dat de integratie geen grond tot regularisatie vormt nu ze niet opweegt tegen de integratie in het land van herkomst.

Aldus blijkt niet dat verzoekers duurzame lokale verankering niet wordt aangenomen louter en alleen omdat deze is opgebouwd tijdens illegaal verblijf. Verzoekers betoog mist wat dit punt betreft feitelijke grondslag.

Verzoeker laat nog gelden dat integratie en een arbeidscontract nochtans een centraal punt van de vernietigde instructie vormden. In de bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat *"de instructie van 19 juli 2009" "vernietigd werd door de Raad van State"* en *"de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)"*. Voorts wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom zijn integratie en arbeidscontract geen grond tot regularisatie vormen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET